

Αυτόχρημά σοι πρόκειται φοιδότητος.  
 Προσέρχου τοίνυν, Μούσα, καὶ ἐπίδωθι  
 Ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ μου τὰς πτέρυγας, . . .  
 Ἡ ἄρα θέλεις ἐπιδῶ αὐτὸς ἐγὼ  
 Ἐπὶ τὰς σὰς ; . . . πλὴν ἄλλα, Μούσα, διὰ τί  
 Τὴν θείαν ἀποστρέφεις σου μορφήν ; . . . Ἄ ! φεῦ !  
 Ὁ τάλας ἔγνω, ἔγνω τὸ ἀμάρτημα !  
 Ἐνόησα ! Ἀγροίκον τὸ ἐρώτημα  
 Καὶ βάναντον· πλὴν ἄλλ' ἰδοὺ μετανοῶ.  
 Συγχώρησόν μοι, πότνια, συγχώρησόν !

Τοῦτ' εἶπον καὶ ἐκείνη· Συγγινώσκω σοι·  
 Εἰποῦτά μου ἐπέβη ἀέξασα  
 Ἀνὰ καρῆνων ὥχετο Λυκαβητιοῦ  
 Καὶ ἡερίη φερομένη, τάχιστα  
 Εἰς τῆς Κυρίας Πιππελιῶς με ἤγαγε  
 Τὸ αἰθαλόεν μέλαθρον καὶ θεῖα με  
 Ἐπὶ τὴν ὄροσόν μοι εἰσιτήριον  
 Ἐπιδόκει, καὶ τρίς μοι ἐμψύχασα  
 Ἀριπταμένη ὥχετο εἰς οὐρανούς.

Ἐγὼ δέ, παραχρῆμα, ὦ τοῦ θαύματος !  
 Εἰς μὲν μετεμορφώθην καὶ εἰς ὑπόγειον —  
 — Τὸ τῆς Κυρίας Πιππελιῶς ὑπόγειον —  
 Εὐρέθην, ἐν τῷ μέσῳ πλῆθους ποντικῶν  
 Συνθλιδομένων καὶ τραχόντων πρὸς τίνος  
 Γιγαντιαίου οἴκου πόλιν καὶ ἐκεῖ

Ἀναμεινόντων πάντων πότε οἱ στορφεῖς  
 Τῆς πελωρίης πύλης συστρεφθήσονται,  
 Κλειδοῦχος μὲς εὖ, ἦλθε τις ὀψέποτε  
 Βραδυπορῶν καὶ γαυριῶν ὡς εἰ τὰς κλεῖς  
 Τοῦ Παραδείσου ὡς ὁ Πάριος ἔφερε·  
 Ἡνέωξε τὴν πύλην καὶ μετὰ μικρὸν  
 Ἐπὶ εὐτύκτων βάθρων ἐκοθήμεθα

Ἐν ἀκροατηρίῳ πλῆθοντι μυῶν,  
 Καὶ κάτωθεν οἱ μὲς οἱ βουλευόμενοι·  
 Καὶ ἀν-ικρὺ καστεραιοπολιοφοροῦν  
 Βομβῆεν σμῆνος ἐφημερογαστῶν·

Ὡ ! Τί ἐκ τῶν διπδῶν ζῶων, ἂν ἐκεῖ  
 Τὸν ἔρριπτε καθόλου ἰδιοτροπος

Τῆς Μούσης τοῦ τις θέλεις, καθὼς ἐμέ,  
 (Διότι πάντας μουσολήπτους, ὡς γνωστὸν,  
 Ἡμᾶς ἡ φύσις ἐπλασε τοῦ· Ἑλλήνας·  
 Καὶ δειγμα τοῦτου ὅτι ἀπᾶς ἀπαντες  
 Οἱ καπνοπῶλαι μας δὲν καταδέχονται  
 Χαρτίον ἄλλο νὰ μεταχειρίζονται  
 Παρὰ βιβλία ἱερὰ τῶν ποιητῶν)

Δὲν ἤθελε καγχάζῃ πανημέριον  
 Καὶ μέγαν τότε γέλωτα καὶ ἀδυστιον ;  
 Ἐγὼ μως — καὶ μοι, πιστὸν δότε ἐπειδὴ  
 Ἀλήθειαν σᾶς λέγω, ἅτε καὶ αὐτὸς

Ἐγὼ ἀπ' ἄκρας κορυφῆς αὐτόχρημα  
 Μέχρις οὐνύχων ἄκρων ὦν ἀλήθεια —

Ἐγὼ μως, λέγω, τηλικαύτης ποντικῆς  
 Σεμπορπείας καὶ προῦδου θεατῆς,  
 Ὑπὸ ἀφάτου κατελήφθην σεβασμοῦ,  
 Καὶ ὅλην σπιθαμὴν ἡ ποντικὴ μου θρίξ

Ἄνω — ἡ ἡνωρθῶθι — ὅπως θέλετε·  
 Ὁ Λάσκαρις μας καὶ τὰ δύο συγχωρεῖ —  
 Τὸ δέρμα μου δὲ ὅλην ἐφρικίασε,

Καθὼς ἐπὶ Ομήρου πάλαι κύματα  
 Μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἑκτρίοιο,  
 Γὰ μὲν ὁ Εὐρὸς καὶ ὁ Νότος ὄρωριν  
 Ἐκ μεφιλῶν ἐπαΐξας τοῦ Διός.

Σιγῆς ἐπιταχθεῖσης εὖν ὁ Πρόεδρος  
 Σεμνὸς τις μὲς ἐν καθιεμένῳ πώγωνι  
 Στενιόρειον καὶ γεραρὸν ἐφώνησεν  
 « Ἀκούσατε· πᾶ· εἰγα ἔστω ὁ λαὸς !  
 Ἰὼν Βουλευτῶν τίς ἀγορεύειν βούλεται ; »  
 Κ'· εὐθὺς ἐπὶ τὸ βῆμά τις παρῆλθε μὲς·

Ἀκὴν δὲ πάντες σιωπῇ ἐγένοντο,  
 Οὐδὲ ἀναπνοὴν τιν' αὐτῶν ἤκουες·

Τὸ δ' ἦθος πάντων αὐτῶν πως περιδείξ·  
 Ἐγὼ δὲ ταῦτα πάντα εὖπως ἔνυνων,

Ἰθύος δίκην ἀφωνος προσέχαινον  
 Ἰὼ βῆματι καὶ μὲν παρακαθήμενον

Μανθάνω ἐρωτήσας περὶ τοῦ μυθ·  
 Πῶς Μυοχάρης κέκληται παρὰ μυσί.

Μικρὸν οὖν τότε ἐπὶ τὸ βῆμα ἐπισχὼν  
 Τοιᾶδ' ἐν τέλει Μυοχάρης ἐλεξεν.

« Εἰ μὲν ὦ ἄνδρες μὲς, περὶ καινοῦ τινος,  
 Προϋτίθετο νῦν λέγειν, ἡσυχίαν ἂν

Διτήγον, ἕως γνώμην ἀπεφώνησαντο  
 Οἱ τῶν γερόντων πλείστοι, εἰ ποτὲ μοι τι

Τῶν ὑπ' αὐτῶν ῥηθέντων ἤρεσκ', εἰδὲ μὴ,  
 Τότε ἂν καὶ αὐτὸς ἂ ἔγνω λέγειν εἶχον ἂν·

Ἐπεὶ δὲ περὶ ὧν πολλάκις πρότερον  
 Εἰρήκασιν ἐκείνοι, καὶ νυνὶ σκοπεῖν

Συμβέθηκε, καὶ πρῶτος ἀναστὰς αὐτὸς  
 Εἰκότως ἂν συγγνώμης τυχεῖν ὀλομαι !

Εἰ γὰρ τὸ δέον οὗτοι συνεβούλευσαν,  
 Οὐδὲν ἂν εἶδει νῦν ὑμᾶς βουλευέσθαι.

Ὁ μὲν καιρὸς εὖν ὁ παρῶν, ὦ ἄνδρες μὲς,  
 Πολλῆς φροντίδος δεῖται καὶ βουλῆς πολλῆς·

Ἐγὼ δ' οὐχ ὅ, τι περὶ τῶν παρόντων χρὴ  
 Ὑμῖν εἰπεῖν ἡγοῦμαι χαλεπώτατον,

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἀπορῶ ὅπως ποτὲ  
 Εἰπέιν περὶ οὐτῶν με δεῖ, ὦ ἄνδρες μὲς.

Ἐξ ὧν παρῶν γὰρ καὶ ἀκούων σύνοιδα,  
 Τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς πέπεισμαι

Ἐκφεύγειν τῷ μὴ βούλεισθαι τὰ δέοντα  
 Ποιεῖν οὕτῳ μὴ συνίεναι ταῦτ'· εἰ δὲ

Σὺν παρρησίᾳ λέγω, ἀξίω ὑμᾶς,  
 Ὡ ἄνδρες ποντικοί, με φέρειν εὖ δεινῶς,

Σκοποῦντας τοῦτο, εἰπὼς λέγω τάληθῃ,  
 Καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα τὰ λοιπὰ ἡμῖν

Βελτίω πάντα ἢ ὅρατε γὰρ, ὦ μὲς,  
 Ὡς, ἐκ τοῦ ἀγορεύειν ἔστιν οὗς ὑμῶν

Πρὸς χάριν, τὰ παρόντα εἰς κινδύνου πᾶν  
 Ὑμῖν καὶ μοχθηρίας προσέληλυθε.

Μικρὰ δὲ ἅττα τῶν συμβάντων πρότερον  
 Ὑπολαμβάνω ὑπομνήσαι ὑμᾶς δεῖν·

Ὅτ' ἀπηγγέλην ἡ Πιππελῶν ὑμῖν  
 Πολιορκουσα τρίτον μῆνα τουτονί

Τὸ τεῖχος τοῦτο τὸ καρύτιον ἐν τῇ  
 Καρποφάγῳ συμμαχίδι, τότε μὲν

Μὴν μαίμακτρῶν ἦν· πολλοῦ δέ, ὦ μὲς,  
 Θυροῦ τε καὶ λόγων τότε παρ' ὑμῖν,